

Живодраг Живновић

Божанске заточенице

СИЛАЗАК У САН

Срећан номе речи
замиришу на њихово тело...

ОНИРИЧНО ТАЈАНСТВО

О, дрхтања...

Пренесени дозиви у сну! о, девичанска празна охолости. Попори! ноје обавија бескрајно ћутање. Где се права стварност рађа из одсутности и светлуцањем открива чедност свих наших смрти.

О, онај тајанствени мир свуд! што се наруши само над нечија неспојна сена похрли на врхунце света. Где одблеснути богови по тананој мери истрајавају своју голему и страшну невиност. И најмањи дашак смртних могао би да повреди тај натчулни онирични простор.

...То је био час, над смо кроз листове ариша и зове гледали наге девојчице нано се купају на Анђеосном зденцу. »Истовремено су биле жене, деца и животиње, и биле тано природне и тано лане да се човек питао нано се сва васиона није сложила у признању да то треба волети«.

Бледи нао нечија исушена сена зурили смо слепо у тај незамућени део света, у тај пренесени почетак суштине. Далено од праве зоре буђења, гледали смо нано се смеше све у незнању смрти. То је било њихово верме, доба над цветају груди испод сабраних хаљина.

— Има ли где више злочиначне љубави него у тој нијанси Провиђења ноје се одлучило да сачини тано фини снлад и да га оживи у блесну расцветалог женског тела. То је дело Божанска руна створила у лудилу самоће, и у панлу сопствене немоћи пред свим што се искрало испод његовог назора и расуло по пространству нехајно. Дело безумља и снаредности!

Гледали смо у ту рашчињујућу белину са зебњом да нас јавно виде они горе што бле у јединству са свим. То су они што прено мртвих шаљу сан живима. О, сетци чувари тмице! неначети пролазношћу.

То је био час, над неопрезно обрунисмо један белутан испод наших ногу, лица небеснина плануше у огањ, а оне нагло присвојише воду. И нано нас одједном обужмише зраци буђења... О, плашљива чистото!

Те наше девојчице из сна! шта све у јави нису чиниле против себе, опчињене зовом искона у нрви. У страху од назне ноју ће богови изрећи изговарали смо ове речи да буду МОЛИТВЕ ЗА ЊИХОВО ТЕЛО.

М Л А Д Е Б О Г И Њ Е Н А И З В О Р У

Видите ли: свет у узалудној патњи
тоне у нристале. . .

САТАНИНЕ КЋЕРИ

ОВЕ БИ ГРУДИ ПРОСЛАВИЛЕ КРАЉЕВСТВО СВИХ ХАЉИНА

Но би смео да спусти очи чари додира хвалећи
Низ увалицу што нехајно међ' грудима расте
И да у гледању с дрхтајем све већим
Не досегне презир за границе себичне и таште
Камол' чулном варном руку да испружи
Дивној патњи што зна радост с нрицима да задржи

Срећан можда још анђео што вас свуда таче
Без трага варљивом тежином цветних круна
Смешећи се глупој верности хаљина. Но светачне
Очи размажене пчеле тоне у чисту несвестицу јуна
Дрхтаји груди знани за толине пести
Отривају свемоћ од ноје ћу и сам да се онесвестим

Та блиставост расипна што мунло надире из тела
Не штедећи наптан времена с нојим берач хрли
Неуморно да оглоби горди цвет будућег пепела
Свико само у сну празне слине вољених да грлим
Са чуђењем гледам извор божанствене неге
Дивна бедра нао звери једна поред друге легле

И зовем вас непрестано. Усна је у зов процветала
Напевом танним прави заман за обличја светла
Заточене у мени спијте ко дубине испод вала
У речном божанству. . . Снегови ће са дна света
Дашци што гасе светиљну ноју смо палили пред смрћу
И на дивни смешан у јамици с ужасом несрећу

Гај осмехнут на уснама да л' ће скоро пасти
У вир заробљеног вида са одсутним радостима
Дон санупља разорени смешан хоће ли у снима
Низ нервне долине да умири сав пепео страсти
Ал' опет ме стине чама с путева пронислих
Девичансна охолости! на твоју нагост непрестано мислим

Прељубнице чиле! с похлепним очима детињства
Примите мену свану попут безмерности дуге
Под топлим стрехом материнског животињства
Нек' порочна дупља дуби сласт за светове друге
Ох, да ми је шумсна нега у ону пастира
Да славим забрањени празник свих ломних додира

Ал' но ли то јутрос звинди рано у нашој смрти
Буди зору, да пева срдиту песму но ли се усуди
Дон притиска усне у сазвучје свето да ли дрхти
Мислећ на радосну удољицу измеђ' нагих груди
Гле! нано уздрхтале узалудним поздравима машу
Љубе бонансне! нолино жалим уцветалост вашу. . .

МОЋ ЗЛИХ ДЕВОЈЧИЦА

Паметна носо! што миришеш
самотношћу невиних постеља

СОНЕТНИ ВЕНАЦ

Одвојити од тела само благо
онај шумор жртвених хаљина

I

ОПЧИЊАВАЊЕ ДЕВОЈЧИЦАМА

Зачаране зовом но на древној слици апостоли први
Хрле у цвет. Ал' време што све варном подине и слави
Млазом пути испод врела неће да умири плод у крви
Што ће у нехају да оглоби све алеје прегиба дрхтавих

Кад будући пород на склад се устреми. Ал' менама с тим
Принива нам шарном срце (нога древно нас не смори)
За тај нежни споној тела; дон нас одводе из свести
Да у лепу нагост санријемо ум, на ленају богови суморни

И мада време све промене смртних трудним оном прати
Треба бити још много приснији у страстеном бдењу
И видети сваку мену тела што се једва може опирати

И најзад ишчили у тихој ченњи за собом, јер хтењу
Општег бића да све пређе у сан ништа не одоли. Ни ти
Анђеоски врте! испред нога је дивно и напија бити . . .

II

ЧУЛНА НЕСВЕСТИЦА

Анђеоски врте! испред нога је дивно и напија бити
Из тмине пола већ дозрева привиђење смртног лица
Онај ломни дрхтај између бонова да ли ће одбити
Ко варварско ругло Зазорни терет будућих гробница

Како се опиру невично да их не заведе чиста варна
С којом ћутљиви берач из своје одсутности највеће
Мази неспонојну цветност испод врата. Она но сањарна
Призива нерубине да се преруше у цвет. Али још неће

Да љубе крхни слад што се у нехају огрнуо сјајем
Две ране срне дршћу на превоју груди. И све нао да је
Зачарано с тим близнанијама будуће плодности прејане

Без лепог присуства нашег све се већа чаролија прави
О, нано се у вировима очију нупе оне светлуцаве зране
Звери будна у блудећој шуми испод велова дрхтавих . . .

III

Б Е З У М Љ Е

Звери будна у блудећој шуми испод велова дрхтавих
Сниј још страшћу неначета. О, води ли нас пред Њу
Вечне харфе треперење, да, но лели ждрал у страви
Ноји модрим перјем иснушава смерно дрвену патњу

Тела, заронимо грозницу и ум. Ал' нротки и чедни зов
Тај без побожног лина ноје би могло да поднесе ухо
Све бди! дон се устрептале опиру анђелу гримизном
Што се са шест крила тиче самих груди под пазухом

Ал' орне да уберу онај смртни плод опојности глупе
Све миришу већ на туђе вртове (за нас исувише беле)
Одблеснути смешци у кристале да ли ће умети да снупе

Сав ужас подно нашег чела за стан мирни изгладнеле
Жеље. Ал' ни понров од чистог сна мир не може бити
Лепо не чежњиви вал њишу тела низ тон неумитни.

IV

СУМАНУТИ МОНАХ

Лепо не чежњиви вал њишу тела низ тон неумитни
Ноја увен новим чудом превазилазе срца што их славе
Заблудео за крилом ведрине са нојом се поветарац нити
Нит' може да усни, ни да зарони у вир нагости блиставе

И ваздух што вене оно њих љуби избезумљен, Верне
Очи чаме у беспрају. . . Дах приманнути само; али цват
Је божански то. О, нано ли сноси час нада носа прене
Ону горду белину где је снежност засула извијени врат

Над све тоне у сласт чисту. Али мене у чулној грозници
Јер не могу да поднесу дивну нагост руну изван свиле
Ох, белина она умножава слатно мрење. Но сви празници

Жалобни у сну сија смешан анђела нога су опчиниле
Ал' му свана мена очајним дрхтањем дотицање пречи
Евине нђери! стасале чудовишно изнад понора и речи. . .

V

С В Е Т И Л И Ш Т Е

Евине нђери! стасале чудовишно изнад понора и речи
Дон ум бди у светилишту над лепезом кротног плена
Дал ће поглед у натчулно издржати но дар неизречни
Сву тегибу вашег рода у присном сјају између нолена

Мирне као прамен носе у затвору пренежне шналице
Можете ли поднети норзете пожудне што вал груди море
Дон запета једра пуна усхићеног сналада померају горе
Нано на њих лако пада дивни цврнут плашљиве грлице

Ни безумност та не стремени не вређа сени недосежних
Слапова у телу, нити руши њихов блесан но што мења
Нас. . . над се цели склад одриче наших несаница нежних

Али неће да досегне Сан ноне блудна чедност смета
Да се вине. Нен' остане у бездану света пуна мрења
Дух дален и мрачан залуд се маша за обличја цветна.

VI

РАСПИЊАЊЕ

Дух дален и мрачан залуд се маша за обличја цветна
Санжину га двоструни нумири љубомором тешног нама
— Девојчице, нћери, љубавнице! судње вино у оба света
У зачињању већ владарица ваша понудна и срамна

Подстренава стас палме да у себи свуда неосетно твори
Онај суштински израз вела, (о, без женствене зрелине)
И као што сене из даљине мотре Бога на највишој гори
Не смејућ да приђу, сав свемир чедност нуша. Али и не

Хаје за пламтећи бес девичанства што само себе тишти
И сатире. Све процвало могао би један осмех да уништи
Ко недна муња бачена низ свет. . . О, чудесно навирање

У доба блистања. О, моћни! милост белинама неизречним
(Ал' но би могао да привине на груди то врхно здање)
Ено! нао ужаснут од чедности наља свој лин вечни . . .

VII

П О Н О Р

Ено! нао ужаснут од чедности наља свој лин вечни
На одсутну белину присут благи седеф иснушаног иња
Подносећи сав презир омамљивих слина понудно клечи
Пред храмом највишег сестринства нагих близнаниња

Из сањарске тмине очи скоро детињски зачуђене
Бацају увен исти смешан без оне плаховите стране
На жар ноји недостаје сну; но занос чешљева дон мазе
Валови носе што су завејали врат попут сање лене

О, све је мало да надахне шум весала ноји бедра снуће
У часу, над звер рује на светиљну девичансног вела
Преобраћајући дах у чисто дрхтање. Али дух замућен

Сам у чулности снупи мир за нечедне напне. . . О, света
Чуварице знамења! нао без нас туђим очима одолеваш
Влашићи се руше у празнину над уснулом душом света.

VIII

ПРЕОБРАЖАЈ

Влашићи се руше у празнину над уснулом душом света
Ко да ничег нивног нема она сјајност распусна и блисна
Међ' грудима што не може да умири навирања неосетна
Од чулних муња. У лепој страви жеђа и понудна нисна

Тамни додир носе и рамена. О, ризик у творчевој замисли
да толину присност поднесе нехајно нагост разманена
О, рубови хаљина! што су нежну пут у грозници стисли
Узалуд штите снлад. . . О, ужаснуто обличје будућих жена!

Нао се нехајно њише још снежни превој груди и бонова
Ал' халапљиво средиште грлату наназу из плода призива
Вините се и ви, мишне! изнад шкрте шуме под пазухом. (Нова

Мена с поранених усни снупља осмех огледала подозрева
До изгнанства да прострели лин божанским ременом тише)
Опијене жудном пути ноју празна легла у сну тиште. . .

IX

Д Р Х Т А Њ Е

Опијене жудном пути ноју празна легла у сну тиште
Блуде све. Ал' нас надмашују у губитку и у радостима
И од цветног доба у простору кога птице дубе чисте
Дрхте. А свани присан дрхтај јасноћи краја се отима

Ко чудесно поју жалобнина. Вену ли богови у плавети
Чамећи сами на врхунцима света поред толиног обиља
Ил' предано плоде смртницима извор земни нада сетни
Виде израз свога бића, па им се раздешења и насиља

Благим чине. О, који од њих с ликом миљенина свраћа
Да невичне усне спреми за паклене глади пољубаца
Дон на крајевима санупљају модру црту сладострашћа

Краљице почетна! нао одбрањено нежни одсјај баца
Ко неопрезна белина кроз расуту носу ломног злата
Још сну блисне зоре у свемоћној дољи испод врата.

X

Љ У Б О М О Р А

Још сну блисне зоре у свемоћној дољи испод врата
Немилосне тихе зачетнице смрти што љубите смело
Небеснике у освету без мириса плоти и даха нехатна
Који жуде да одвоје од норзета ваше устрептало тело

Као своје трептање чедно што деле јасно од папрати
О, дон бацају бескрајан поглед на белину нетаннутих
Груди. Чисти и прелепи! горе жудњом у бескрају ватри
Црпећи дно средишта тако, јер врхни су одблесци пути

Дон се цанли ведро плава светлост из грмова, свију
Ли вас сенне податне, о, бела тишино нолена. И помага
Учини ли ко крин да замрете. Накви ли су криви свију

Ал' они неслични! но у иснону давно мешају се с вама
Само понегде засветлуцају њене очи но сетне бисте
Чиста драж одсуства вреди нао девичанско извориште.

XI

И С К У Ш Е Њ А

Чиста драж одсуства вреди нао девичанско извориште
У сетно самозабраву нада зори свана одолева сама
Ко блиставим тајанствима тела! са нојима ће да униште
Преусхићену жртву у самотном станлу замрзлим сузама

Само још звери подину смерно очи на њих и по слици
Искона примају несносно људско с непонојством чуда
Распуштена носа на рамену у божанској леној донолици
Преобраћа лепи нехај мазно у сањарско обличје блуда

Ал' неразделено од лина у свакој животињској пати
Ко пут она ланом на додир препун чврстине и здравља
Нен' се спреме бедра да онусе страшно и тај неповратни

Бол што им откри опијеност но најлепши трепет славља
Дон лишена самоће белина тоне у благи смешан дијаманта
И саме небеснике над нежним делом несвестица хвата. . .

XII

МУЧИЛИШТЕ

И саме небснине над нежним делом несвестица хвата
Но све што се опија сном и непојамно прашта смрти
Дон дубите иснушани плод на уснама наприци од злата
Здрави снажни но почеци, ал' у чежњи неплодни и шкрти

Чиле већ. О, ви једино истинске тада и духу најближе
Зарудела тела! Што пре нас дотиче божансна усна блага
Они животни и моћни! недостојни патње ноја их сажинне
Сви нагињу чудовишне главе жудно међ' нолена нага

Блуде у нињену рану и немоћи језина безумно се чуде
Бестидни и чулни! из сна се нротним нежностима смеше
И погледе пружају вам целе да одлуче звезде узалудне

Ал' но би могао сад да поднесе зоре нестварне и смешне
И да без зазора гледа у потиљан нога чулност свлада
Црпећи из ломног тела лун један целовит и снадан . . .

XIII

ЗАТОЧЕНЦЕ

Црпећи из ломног тела лун један целовит и снадан
Звери и сене још су налин вама. Свана но варна немушта
Своју лепу главу боговима на руне узалудно спушта
Што седе у јутарњем освиту без зебње од мена. Мада

Се лин ноји троше увен изнова сабира у нристале
И несебично кроз уста биља смртницима нрв у вене шаљу
Ал' то је слабост свих сазвучја у додиру с њима. Но хаљу
Што бацате са нехајем над вас хир и страсти свале

Они вас се одричу у најлепшем. И дон сву рунноћу рода
Будете носиле у ужасу чудећи се смешну чари предалене
Уз лелујав напев они ће да славе горе час стравног порода

Смешући се блиским поздравима ломних трсни поред рене
Што њишу дно воде у коју највиши лин са чуђењем пада
Елем! но то мимо нас нроти белину жедног водопада . . .

XIV

ИЗГНАНСТВО ИЗ ХРАМА

О, ЋУТЉИВИ ПРЕГИБЕ КОЛЕНА . . .

Елем! но то мимо нас нроти белину жедног водопада
Кћери блудне! сумњају ли звезде у чедност одбеглу
Донле трезне свемир у најтишем нано само лано пада
Задњи блесан одричући све смртно у божанском леглу

И но што врт засени напију и сретан поглед одваја
Од тежине сенни по тлу и води га где цвет прелази
У мирис; утенао из вира замућене пути дух бескрајан
Но сатански олуј враћа се сам просторима празним

Победно га време одваја од несносне белине, Ал' сања
Још дрхтави пламен са којим је све светиљне бране
Од пророштва насусталог. Наге! у телу нигде опирања

Ватри случајног она да на њему сва унагрено плане
О, посвећене животиње! што дижете слапове у крви
Зачаране зовом ко на древној слици апостоли први . . .

XV

МАГИСТРАЛЕ

Зачаране зовом ко на древној слици апостоли први
Анђеоски врте! испред нога је дивно и напија бити
Звери будна у блудећој шуми испод велова дрхтавих
Лепе ко чежњиви вал њишу тела низ тон неумитни

Евине кћери! стасале чудовишно изнад понора и речи
Дух дален и мрачан залуд се маша за обличја цветна
Ено! као унаснут од чедности наља свој лин вечни
Влашићи се руше у празнину над уснулом душом света

Опијене жудном пути коју празна легла у сну тиште
Још сну блиске зоре у свемоћној дољи испод врата
Чиста драж одсуства вреди као девичанско извориште

И саме небеснине над нежним делом несвестица хвата
Црпећи из ломног тела лун један целовит и снадан
Елем! ко то мимо нас кроти белину жедног водопада . . .

ТАМНИЧКИ СОНЕТИ

АХ, НЕВЕРНЕ КЋЕРИ . . .

I

ПЕВАЊЕ О МУЧИТЕЉУ И ЖРТВИ

ПЛАЧНА РАСО! ШТО У СЛАБОСТИМА
МАЗИШ УСХИЋЕНИ РУБАЦ . . .

Смењивачу доба! што ко демон нашу чежњу гониш нивно
На ономе што на почетну још прореноше врачарице зле
У дељивости: ко небесна жена да зуримо у обиље дивно
Сном берући све . . . Јер оне су страшне у менама. И после

Зова ми смо сваном кретњом заробљени. На светове благе
У лелујању сеју скоро осмех једнодушни, али нао неме
Сене струје опчињене од нашег дисања. Само тано наге
Да се не уплаше, дон анђели празна легла не припреме

У сну. И као та самотна шпиља између бедара победне
Сводљивости пуна! што открива незаситост гробне наље
Лишене моћи да проговоре наше патње су још вредне

Да се вежу само за ту неискусну нагост ко хаљине пале
И дон нам се чини да су оне с лишћем већ одавно мртве
Чудимо се знамом гласу што личи сада на јецање жртве.

II

Л И Ц А

Лица чиста! нојима ниједна мисао не прети . . .
Толину јасноћу приме само херувими нада небом
Од смешана праве огледало с привиђењем светлим
За лин звонних зеба од чијег је ррина свемир зебо

Ал' не буде трепавне опчињене блесном из очију
Што су у себи снупиле кротко моћ свих трепета
Које и сами напци љубе засвођеним рубом чију
Љупност руши опет тајни смисао невичних узлета

Лица најдража! но блес ватре чиста и безумно лепа
Преобраћена скоро у блистави израз бесполности
Ал и гробна масно, ругло непомично, с нојима ће слепа

Сена ништавила нао знамен невидљивог да се гости
Кано подносите толну сретност ноја у очима лута
А руши је носа над пренрије чело нема и злосутна.

III

ТЕЛО ДЕВОЈЧИЦА

Срећан но вас је љубио нрадом изван сна нестварне
Снидајући ружин мирис с тела но ненад суђаје
Што су у чуђењу преномерном, чулне и утварне
Стргле скоро све божансно с чела. Али још туђа је

И неземна она сјајност оно врата што се у очи баца
Коју носа — владарица чува од очајних звери
Ал' и презире. Ко што су саливи бедара хаље презрели
Издајући руглом плода глупу самољубивост пољубаца

Ал' тен крилата ведрина ногу (привиђења витна и јасна)
Подстичу маље да их сррију од настраности и дражи
Ал' зато лелујање бонова и груди хиром вергла страсна

Гони струн да сам сноси дивну ломност уцветале рани
Што блистањем недосежним смртни понровац моћно проби
Небеснице! ви постајете неутешан извор свих наших ноби.

IV

СУЖЊИ У ХРАМУ

Муњо свести! лишен твојег блесна цели храм је снιο
Да између свинутих нолена види двоструну гробницу
Ал' сласти . . . Ни напци опчињени стравом све јаснијом
У ћутљивој жудњи не могу да смире бесану грозницу

Тела. Јер но срне јогунасте све су полегле у снима
Чију пут осрамоћену сеновити валови узалудно нрију
Али опет светле јано. И нолино су опијени с њима
Још са већим расипништвом величају сјајну чаролију

Засењени вид у нружењу верном низ облине цветне
С очајањем станла свани прегиб тела притајено бере
Ал' уздржању невичне! да л' ће тано свиннуте и сетне

Да се окрену н нама са очима пуним чежње неизмерне
И дон се сав храм унагрен чистом извесношћу гости
Све више одјенује долазећи час страшне невиности . . .

V

МОЋ ЗЛИХ ДЕВОЈЧИЦА

Владарице, сласти чисте! уцветале за настрана дела
Што у сени нечедне нагости тешно носе биће жарно
Ко оно у једрини плод страст већ преобраћа заблудела
Чела, преко којих ће разорно да пређу ломном варном

Жудње нове. Ал' верне своје жару што блесне у дивљини
Жена, са помамом жедних звери ноје врелим дахом туку
По образу, хрле у лепши склад изван тела. Јер их нињи
Онај тамни немир девичанства. Нена усхићене звездe стуну

У лепој узалудности. . . О, то долази време обнаженог вођа
У ноге неисцрпно божанство разара чедност свога дела
Ал' још примају плаховито и заносно сва дрхтања моћна

Два бела јата на прегибу груди из даљине долетела
И док све смртно сни одсуством по застрашујућој тмици
Нама се још чини да анђео њише груди свакој девојчици.

VI

ПРОЦЕС

Небрањена жртво! то само они могу. И девојчице. Не сван.
Да у нас продру до сна немим кривом чулних несвестица
Ал' и да нас униште презирно, О, зар се тај ломни знак
Не изриче преступно сеном свих трепавки са њиних лица

Што се преливају у вир оно осмеха, пророчански светла
Да бде над временом које нас пориче. О, како без наде
Мучитељ нуша споро престолну радост у обљуби цвета
Да и он с нама неутешан и туђ у гробно очајање падне

Ал' усхићен гордим блеском све мрачнију казну срица
И рони ко лахор умом до дна вела у још страсност луђу
Не пречећи побеснеле виле да саме у мрачне рајеве уђу

Док подстиче бедра да сину верно зовом фосфорних исприца
Још иснонским грехом савијених блудно у женствену урну
Без бојазни да велича тим бестидност нежну и пурпурну. . .

VII

ТАМНИЦА

Ах, тела. . . све мирише на посну устајалост смрти
Ко у доњим световима кроз глину у ноздрве бије
Гробан и несношљив дах. Само нестварно задрхти
У прозорима сазвезије кровова над сводом напије

Пред нојом увен земно пиће деле вечне стране
Свуда се назире њихови демонски вратови голи
Бесани и стравни! опет ће по нашој крви да траже
Кривотворне светиње нојима се свани дашан моли

Ал' из дубина неизрециво, нежна лица и чувствена
Бацају се сенке на излишни стуб срца што пада
Да поренну тешни мун у страшној празнини прстена

До зова. Ал' заглашене од јене цветног водопада
Што се сурвава низ вене и жедне несношљиве славе
Божанске заточенице! постају наша коб и знамен. . .

МОЛИТВЕ ЗА ДЕВОЈЦИЦЕ

АХ! НЕДОДИРКЕ ЛЕПЕ . . .

I

МЛАДЕ ТРАГЕТКИЊЕ

О, ТАЈ НЕСНОСНИ ПОГЛЕД, ОЧЕ

Но што порани усред бескрајне студи неопрезни цвет
И јасној белини простора одузме сетност и тврдоћу
Ал' га нескупљено доба врати тучним демонима опет
Што у недохватној близини смртника безумно цвоноћу

У нагињању смелом светла пут сва од сна разблудна
Сакрива се велом да ојача усхићени зов. Ал' нетаннуте
Крилом ништазила још девичанске груди надмашују чуда
Довлачећи на врхове засушњени поглед очајнина путем

У предности донле свани дрхтај нову присност слави
С општим. Само један миг претњиња и све ће да здрави
Преурањену сласт плода, чију ноб ће да нушају хитри

Кротитељи. Но звери оне умеју поненад у погледу модри
Да снупе све; и да ченају зоре многи у њему су свинли
Јер дивни снад се у лелујању лано препозна на води.

II

С Н О В И Ћ Е Њ Е

О, беље од сна! над тону у благост и звери горопадне
И чисти дах преобраћају у зебњу слуха и гледање
То је час, над сво тело хрли изван снада. Ано опадне
Лис само, њихово јединство са надстварним је мање

Донле лебде доле на извору. . . (О, непоткупљива осамо)
Но да су их мимолети тихо у бела привиђења свели
Јер и боговима лепота се увен страшна чини. Али само
Да се на наше неспонојне руке но сабласт не усели

Цветност она што мења свуд дрхтаје у нагласне нове
Јер само у трену блесан апсолутног на њино лице нане
Ал' но се тано приближи сенама, њега све варном зове

И он зачаран налази иза анђела остатне вина и хране
Што су им из својих руну ведро подариле девојчице
Као све и саме нестајући у њиховој сени ирадимице . . .

III

НАГЕ НА ИЗВОРУ

Гле, кћери наге! где јул баца у очи доља устрептала
У незнању верне бонанствима воде . . . Разорене слине
Снупљају у модрим очима везујући свани дрхтај вала
У бесани снад. Мимо свега хир их ненад танне. Ал' свинл

Чуду нису још. Низ обLINE недосежне радост се умара
Чулне и прелепе! да л' се своје нестварности плаше
Ил' су све заборавиле у предивној јасноћи немара
Као срне цвета груди им се машају збуњености наше

Сноро но стабла дивотна та линија чиста несводљива
У сваном прегибу буди мене пуне чулног оклевања
Ал' одбија лени додир носе која лун рамена скрива

Да ли дршћу што их таче муњевитост часа и мењања
Ил' но несносног госта дворе ужагвени поглед иза шума
Подинући дашак трсни нао да су сишле потпуно са ума.

IV

ПРИНОШЕЊЕ ЖРТВЕ

Чаробнице! то нечујно сажимање свега у телу ћутљивом
Ко тешки сан ноћи притеже нас (о, воће на усни процвало)
Због којег се чете небеснина муче да сиђу у видљиво
Јер сво тело одриче од себе ту мрачну невиност. Ал' пало

У смртну радозналост љупком варном худог носиоца сна
Оно тнање чедно без опирања отрива острвца пловећа
На грудима. Снене дрхтаје њине дух ће умети да спозна
Натчулно као једину одбрану од света, смрти и пролећа. . .

И толика распињања зар! (о, недодирнути вратови бели)
Да прими одједном но санупљан мирис нетаннутог рупца
Жалећи њихово несавршенство благо и нестварно. О, бде ли

Још они кобни знаци пророчица изнад разорног пољупца
Милоноге звери! те облине што примате творе нове крине
Због чега и у сну изиђемо сасвим испод свода музине.

V

МОЛИТВЕ ЗА ДЕВОЈЧИЦЕ

О, земаљске твари! молити се свему без наума страсног
Да туробни чувар тмина не угледа наги смешан иза веља
Због којег се јена шума провлачи кроз стрелчев рог
И лахори у дубинама померају ружноносне увојне анђела

Ал' има ли страшније од тога што демони времена чине
Дон са телом вашим умарају бесно прсте скрите
О, нолино тек у свему за њих има злобе и горчине
Гледајући нано нове увек непобедну сталност штите

Плодоносни зачетници страсти и стварања свег! чија
Прозрачна суштина немо струји мимо света и плавети
Како жудно мотре туђу руну што но бесомучна змија

Нлизи оно устрепалог струна. . . О, несустали и сетни
Баштиници насладе! блудних шума ваших тешно тнање
Нек' се отрива свему, чим тело пређе у чисто дрхтање.

VI

КРИВОТВОРНЕ СВЕТИЊЕ

Љубимице света! тај сићушни простор испод нежног чела
Сличан белутну што предивну тупост одсева упорно
Како само чезне да умањи безумност у одблеску тела
Жалећи прегибе колена изнад којих хаље повлаче се орно

Ви најнесталније што сте мирно у пророчанској слатноћи
Скриле плод смрти, нога од нас само небесници назиру јаче
Како ћете поднети презир Плодоносне нлице која ће из ноћи
Немо да пошаље у свет толико очију отрежњених плачем

Сестре помамне! ко у рустично воће нудите зубу да зарије
У пренежну пут што је одблеснула под драгуљним вратом
Све снегове; ал' још у незнању лепа жуди себе. О, зар није

Могло ништа да умири у крви то блудно и презриво злато
Због којег и анђели непорочног лина верну зору следе
Док безумно кличу ваше име рушећи осмехе охولة и чедне.

VII

БОЖАНСКИ ГНЕВ

„ОСВЕТА ЈЕ МОЈА, РЕЧЕ ГОСПОД“

Гле! наше сањарне већ примају све знане смртности
А лице им још нестварно. . . очи нежне, скоро птичје
Изнад бедара се снупља пласт за гнездо ластавичје
Где ће но у гробну дољу очима да рију зачуђени гости

Ко би могао сад да унроти чулну владарицу сладострашћа
Сав се бескрај напрегнуо да их танне лепе и проклете
И већ она сеновита плавет на уснама муњевито свраћа
Чете бестидника да скину с њих прах за пољупце светле

Бешумно нагонећи цели стас да пређе свемоћну границу
И да се довине смрти но почетна. Ко да ми чилимо из бића
Све више. Ко ће у чуђењу да мимоиђе онај гај на лицу

Што ће да сачини јединство с рубинима росе поврх лишћа
Досежући наги вир јесени на дну света; где се све јасније
Указују и ругобе већ . . . Али мрачни берач увен нове сније.

З А В Е Ш Т Е Њ Е

НАШЕ МАЛЕ ГОСПОДАРИЦЕ

ОСТАЋЕ ЗА ПЕСНИКЕ ЗНАМЕН

БОЖАНСКЕ ЗАТОЧЕНИЦЕ

Драгане неверне! тен обиље ваших руну
Можда може да одагна ову жудњу неизбежну
С бледог лина у јутарњем мамурлуну
Варном својом не глобећи сену нежну
Дон омиљан смирује пољубац што нлизи низ врат
Жалим вашу нагост нао љубавник и брат

Лепа чудовишта! дивних пророчанских лица
Свете моје љубавнице; тим грђе
Светилиште тела постаје гробница
Због којег починих толико светогрђе
Ко на води над се прену уплашене срне
Стрепим од тог блесна испод носе црне

Голубице моћне! ноје гони обест прена
Да чините још дивнијим небесне дубине
Ваше лелујање нао чудо свањивања ченам
Од божансне ватре не знају шта чине
Те очи ваше пуне анђеосне сете
Што стрепњу праве већом лепе и унлете

Владарице чиле! чија одсутност у снима
Буди толну ченњу за чврстином тела
Ја бих хтео да га нао вечност имам
Чију је славу у одсјају слина преотела
Пале тано у мазну леност светих јагањаца
Постајете слатки извор свих мојих праваца

Зле смртнице! чија ме судба тешна
Морила но жега што лету узима тајанство
Приносим усне . . . ум бива вртешна
Коју чулни зденац свали у пијанство
Чедност звезде што дрхти сама у свемиру
Даје нову снагу мом старом немиру

Девојчице, ноби чисте! ал' препуне снада
Које плодност мења у зрелину скору
Одлазите! могу само крицима да владам
Ко плод што због тучног црва успоноји нору
Замрзнутим звездама сред леда
Хитам вашу чулну блиставост да предам

Божансне заточенице! ја вас опет славим
Ко земљу ноја верно служи онима у тмини
Што мирни пристају на све. О, кринните и ви
Због нојих животињсну гадост чиним
Да од свих булки једну неизречну здвојим
Која ће бити чисти знамен смрти на рунама мојим.